

Abstrakt

Tato práce reaguje na otázku, zda existuje způsob komunikace, kterým by církve mohly oslovit společnost, ovšem který není v současnosti církvemi dostatečně využit. Práce představuje specifický komunikační prostředek, kterým je právo. Právo je představeno jako komunikační proces, současně jsou popsány jednotlivé metody, kterými je možno do tohoto komunikačního procesu vstoupit.

Úspěšnost komunikačního procesu závisí na ochotě účastníků tohoto procesu spolu komunikovat. Práce se proto zaměřuje i na otázku, zda církve mají stát o využití celospolečenských komunikačních prostředků, když alternativou by mohlo být vytvoření uzavřených teologických elit. Odpověď na tuto otázku je hledána prostřednictvím christologického významu komunikace.

V poslední části se proto práce výzkumně zaměřuje i na dílčí zodpovězení otázky, zda je v české společnosti zájem o komunikaci s církvemi, a to o vybraných tématech z oblasti individuální eschatologie.

Práce představuje jednotlivé komunikační metody a oblasti, v nichž mohou církve působit na společenské úrovni: podpora člověka při hledání jeho životních hodnot, vstup církve do soukromoprávních vztahů, rozhodování sporů, usmiřování stran sporů a mediace, výkon veřejné moci, monitorování legislativy. Na rozdíl od metod zaměřených na individuální komunikaci s jednotlivci či malými skupinami odkazuje představená metoda na účelnost soustředění se na komunikaci ve velkých sociálních strukturách.

Práce explikuje význam kreativní komunikace. Bůh je Bohem komunikujícím, což znamená nejen to, že se obrací na své stvoření, komunikuje s ním a má s ním vztah, nýbrž i to, že samo stvoření vstoupilo do existence v průběhu procesu komunikace (kreativní význam komunikace). Kreativní význam komunikace je vyjádřen v podobenství o nepoctivém správci (L 16) a spočívá v tom, že skutečnost je vytvářena teprve ve vlastním komunikačním procesu (christologická komunikace). Doporučení Ježíše Krista šířit evangelium mezi všechny národy a mezi všechno stvoření je proto třeba vnímat v souvislosti s kreativním aspektem christologické komunikace. Církve nemají na skutečnost referovat, ale mají ji spoluutvářet.

Dotazníkovým šetřením se práce věnuje otázce, zda ve společnosti existuje zájem o komunikaci s církvemi v rovině individuálního pastoračního poradenství ve vybrané oblasti, jež může být církvím blízká. Při zjištění takového zájmu může být toto zjištění impulsem pro zahájení komunikace v této oblasti. Vybraná oblast se týká poradenství v oblasti fenoménu smrti a umírání, ovšem individuální poradenství se může zaměřovat na celou řadu jiných otázek, pro které by bylo potřeba provést samostatný výzkum.

V oblasti poskytování poradenských služeb lze předpokládat velmi silnou latentní poptávku po poradenské službě týkající se umírání, když ve zkoumaném vzorku zájem o službu by mohlo mít, či by mohlo zvažovat služby využít, více než 48 % respondentů.